

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200119
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8818200119.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Jánom Kozenkom v právnej veci žalobkyne: G. D., F.. XX.X.XXXX, T. R. F. Q., Z. XX/XX, zastúpenej: O.. H. D., F.. X.XX.XXXX, T. R. F. Q., Z. XX/XX, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, 29. augusta 8 a 10, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 30 807 484, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne **z a m i e t a**.

II. Súd zaväzuje žalobkyňu uhradiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 15.1.2018 domáhala náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom označeného orgánu verejnej moci, konajúceho v mene žalovaného, a to vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, vo výške 80.000.- Eur. V odôvodnení svojej žaloby uviedla, že žalovaný zneužil osobné údaje žalujúcej strany, o čom je právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. 6. 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove o odvolaní Sociálnej poisťovne č. k. 4Co/194/2014-152 zo dňa 17. 9. 2014, v ktorom súd okrem iného skonštatoval, že právo žalobkyne na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Sociálnej poisťovne porušené. K porušeniu predmetného ústavného práva žalobkyne došlo nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne v roku 2008, ktorý bol objektívne preukázaný zisteniami Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, uvedenými v jeho Vybavení opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod spis. zn. P1113/08 - preskúmanie vybavenia pôvodného oznámenia zo dňa 8. 9. 2009. Žalobkyňa sa o spôsobenej ujme definitívne dozvedela dňa 13. 10. 2014, keď jej bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4Co/194/2014-152 zo dňa 17. 9. 2014, ktorým súd odmietol odvolanie Sociálnej poisťovne proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. 6. 2014. Žalobkyňa v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2008 v spojení s platným ustanovením § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podala dňa 2. 10. 2017 Sociálnej poisťovni žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne, a to ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch vo výške 80.000.- Eur. Sociálnej poisťovni bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručená dňa 3. 10. 2017 a výsledkom prerokovania bolo Oznámenie o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody č. XXXXX-X/XXXX-T. zo dňa 12. 12. 2017, že Sociálna poisťovňa neuznáva žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a neuspokojí ani nijakú jeho časť. Oznámenie Sociálnej poisťovne bolo žalobkyňi doručené dňa 5. 1. 2018. Vzhľadom na opísaný a preukázaný skutkový stav veci a osobitne s ohľadom na skutočnosť, že žalovaná strana nepovažovala za primerané v období od 13. 10. 2014

do 2. 10. 2017 a už vôbec nie ešte skôr, pred konečným rozhodnutím súdu, poskytnúť žalujúcej strane za spôsobenú ujmu zadostučinenie aspoň formou ospravedlnenia, pristúpila žalobkyňa k podaniu tejto žaloby. Žalovaná strana naopak, ešte aj v oznámení o neuznaní žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy tvrdí, že len nespĺnila povinnosti prevádzkovateľa informačného systému a že tým nedošlo priamo k porušeniu práv žalobkyne a tiež že z týchto skutočností vyplýva iba veľmi mierna intenzita zásahu do ústavných práv žalobkyne zo strany Sociálnej poisťovne. Vo Vybavení opakovaného oznámenia je Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky pritom od 8. 9. 2009 okrem identifikácie porušenia zákona o ochrane osobných údajov v časti IV. bod 2) na str. 7 uvedené aj to, že: „ ... Sociálna poisťovňa porušila Vaše práva ustanovené v § 20 ods. 1 písm. a), d) a f) v nadväznosti na § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z., keďže nevykonala oznámenie v súlade s § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. spoločnosti RAVIL s. r. o. a Vám to neoznámila. Namiesto toho Vám Sociálna poisťovňa poskytla nepravdivú informáciu o tom, že nepostúpila žiadnu Vašu pohľadávku spoločnosti RAVIL s. r. o. a zavádzajúcu informáciu o tom, že výzvu spoločnosti RAVIL s. r. o. zo dňa 26. 09. 2008 máte považovať za bezpredmetnú, čo mala vysloviť len vtedy, ak by bola splnila svoju povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z.“. A v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX je od 19. 6. 2014 napísané, že právo G. D. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo porušené a že právo G. D. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo porušené. Hovoriť pritom o veľmi miernej intenzite zásahu do ústavných práv je tak absolútne nenáležité, pretože porušenie ústavného práva nemá stupne závažnosti, buď právo porušené je alebo porušené nie je, nič iné medzitým do úvahy nepripadá. V danej veci (nielen) ústavné práva porušené preukázateľne boli a preto poškodenej strane bezpochyby patrí primerané zadostučinenie. Žalovaná strana vo svojom oznámení o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody napokon ale tvrdí aj to, že dňa 17. júla 2017 došlo dokonca k premĺčaniu práva žalobkyne na náhradu škody, a to po uplynutí troch rokov odo dňa (16. júla 2014), kedy táto mohla právo uplatniť prvýkrát. Aj keď konanie Sociálnej poisťovne, ktoré viedlo k porušeniu ústavných práv žalobkyne je podrobne opísané v Rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. 6. 2014 a vo Vybavení opakovaného oznámenia Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 8. 9. 2009, žalobkyňa pokladá za vhodné zrekapitulovať toto konanie v priamej časovej postupnosti. Predmetná vec, predložená súdu na sporové konanie, má pôvod vo vyhlásení Obchodnej verejnej súťaže o najvhodnejší návrh na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok Sociálnej poisťovne tretej osobe za odplatu (OVS PP 01/2008) dňa 11. júla 2008 zverejnením v tlači a na internetovej stránke Sociálnej poisťovne. Predmetom súťaže bol predaj pohľadávok Sociálnej poisťovne v rámci dvoch sumárnych zoznamov. Sumárny zoznam pohľadávok č. 1 obsahoval pohľadávky Sociálnej poisťovne, pobočiek Svidník, Humenné, Stará Ľubovňa, Bardejov, Prešov a Vranov nad Topľou, s účtovnou výškou 1 097 770 388,49 Sk, počet kusov 16 233 a hodnota týchto pohľadávok bola znaleckým posudkom určená na sumu 17 056 261,- Sk. Víťazom súťaže o najvhodnejší návrh na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 sa stala spoločnosť RAVIL s. r. o., Lermontovova 18, 811 05 Bratislava, IČO: 36 790 869, s ktorou Sociálna poisťovňa uzatvorila Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1 dňa 29. júla 2008. Spoločnosť RAVIL s. r. o. zaplatila dohodnutú odplatu za postúpenie pohľadávok vo výške 17.100.000,- Sk na účet Sociálnej poisťovne dňa 31. júla 2008, čo vyplýva z Informácie o stave plnenia opatrení v oblasti správy a vymáhania pohľadávok Sociálnej poisťovne, vypracovanej pre zasadnutie Dozornej rady Sociálnej poisťovne konané dňa 2.3.2009. Dňom uhradenia odplaty za postúpené pohľadávky na účet Sociálnej poisťovne prešlo na spoločnosť RAVIL s. r. o. právo nakladať s pohľadávkami. Súčasťou sumárneho zoznamu pohľadávok č. 1 bola aj pohľadávka Sociálnej poisťovne voči žalobkyňi G. D. vo výške 384.- Sk a preto jej bola dňa 29. 9. 2008 doručená výzva spoločnosti RAVIL s. r. o. na úhradu nedoplatku zo sociálneho poistenia vo výške 384.- Sk. Spoločnosť vo výzve uvádzala, že dňa 29. 7. 2008 odkúpila od Sociálnej poisťovne dlh, ktorý táto voči žalobkyňi evidovala a že spoločnosť má zákonné oprávnenie vymáhať dlžnú čiastku pod svojim menom a na svoj účet. Išlo o pohľadávku, ktorú žalobkyňa zaplatila Sociálnej poisťovni ešte v apríli 2008 na základe Výzvy Sociálnej poisťovne na úhradu pohľadávok VS: XXXXXXXXXXXXX, sp. zn. XXXX-XXX/XXXX-X z 31. 3. 2008. Po námietkach žalobkyne Sociálna poisťovňa dňa 22. 11. 2008 žalobkyňi oznámila, že jej nedoplatok na poisťnom bol uhradený dňa 28. 4. 2008 a že pobočka Sociálnej poisťovne nepostúpila spoločnosti Ravil s. r. o. žiadnu pohľadávku voči nej, ani spisovú dokumentáciu a že výzvu spoločnosti Ravil s. r. o. zo dňa 26. 9. 2008 má považovať za bezpredmetnú. Spoločnosť Ravil s. r. o. ale ešte dňa 18. 11. 2008 doručila žalobkyňi druhú výzvu na úhradu predmetného nedoplatku, ktorá obsahovala už aj výpočet ďalších možných sankcií, ktoré voči žalobkyňi spoločnosť hodlala uplatniť v prípade neuhradenia dlhu. Žalobkyňa preto dňa 24. 11. 2008 zaslala spoločnosti RAVIL

s. r. o. svoju námietku voči spracovávaníu svojich osobných údajov, prílohou ktorej boli aj dôkazy o uhradení spornej pohľadávky ešte v apríli 2008 a dôkazy o tom, že spoločnosť RAVIL s. r. o. vôbec nemala disponovať jej osobnými údajmi. To, že spoločnosť RAVIL s. r. o. námietky žalobkyne úplne odignorovala, je uvedené aj vo Vybavení opakovaného oznámenia Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky. Ako je vo Vybavení opakovaného oznámenia Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky uvedené, v období od 28. 4. 2008 do 3. 6. 2008 Sociálnej poisťovni nebránili žiadne okolnosti v likvidácii osobných údajov žalobkyne zo zoznamu dlžníkov vygenerovaného k 20. 04. 2008, ktorý ešte obsahoval aj pohľadávku 384.- Sk voči žalobkyni, nakoľko tento zoznam Sociálna poisťovňa postúpila na ohodnotenie znalcom v súvislosti s postúpením pohľadávok až 3. 6. 2008. Sociálnej poisťovni teda nielenže vznikol dostatočný čas na aktualizáciu (vymazanie) osobných údajov žalobkyne z predmetného zoznamu, ale bezpochyby jej nastala zákonná povinnosť osobné údaje spracúvané v zozname zaktualizovať, keďže od vzniku zoznamu (20. 4. 2008) po jeho odovzdanie na ohodnotenie znalcom (3.6.2008) uplynulo viac ako 6 týždňov. Sumárny zoznam pohľadávok ale nebol Sociálnou poisťovňou aktualizovaný ani k 29.7.2008, keď došlo k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 a v stave vygenerovanom k 20. 4. 2008 bol poskytnutý spoločnosti RAVIL s. r. o. Navyše, v čl. II odsek 7. Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 sa uvádzalo, že: „Zmluvné strany sa zaväzujú, že v lehote najneskôr do 60 dní odo dňa uzavretia tejto zmluvy uzavrú dodatok k tejto zmluve, v ktorom zmluvné strany záväzne potvrdia výšky postúpených pohľadávok a ostatné údaje o pohľadávkach podľa odseku 6. tohto článku (ktoré sú uvedené v prílohe č. 1) ku dňu prechodu práva nakladať s postúpenými pohľadávkami na postupníka.“. Ďalej v čl. II odsek 6. Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 sa uvádzalo, že: „V prípade zániku pohľadávky ako aj v prípadoch, ak na majetok konkrétneho dlžníka bude ku dňu prechodu práva nakladať s postúpenými pohľadávkami na postupníka vyhlásený konkurz, povolená reštrukturalizácia alebo dlžník vstúpi do likvidácie, nebudú pohľadávky postúpené v rámci tejto súťaže a nebudú predmetom tejto zmluvy. Ak suma takto vyradených pohľadávok presiahne 5 % objemu účtovnej hodnoty postúpených pohľadávok v sumárnom zozname č. 1, má postupník právo na pomerné zníženie odplaty, pričom nemá nárok na náhradu nákladov ani na náhradu škody.“. A napokon v čl. IV odsek 7. Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 sa uvádzalo, že: „Zmluvné strany sú povinné poskytnúť si vzájomne súčinnosť potrebnú na splnenie predmetu zmluvy, ako aj potrebnú na dodržanie ostatných ustanovení tejto zmluvy.“ Ak teda v lehote najneskôr do 60 dní odo dňa uzavretia zmluvy (29. 7. 2008) malo dôjsť k záväznému potvrdeniu výšky postúpených pohľadávok a ostatných údajov o pohľadávkach, tak najneskôr 25. 9. 2008 mali zmluvné strany uzavrieť dodatok k zmluve, v ktorom sa už nemali vyskytovať zaniknuté pohľadávky. Ako sa ale v Informácii o stave plnenia opatrení v oblasti správy a vymáhania pohľadávok Sociálnej poisťovne predloženej pre zasadnutie Dozornej rady Sociálnej poisťovne konané dňa 2. 3. 2009 uvádza, k uzavretiu dodatku s aktualizovanými pohľadávkami nedošlo ani v dohodnutom septembrovom termíne, ale ešte ani v novembri 2008, pretože štatutárny zástupca spoločnosti RAVIL s. r. o. odmietol dodatok s aktualizovanými pohľadávkami k zmluve o postúpení pohľadávok po prerokovaní v Dozornej rade Sociálnej poisťovne podpísať. Spoločnosť RAVIL s. r. o. pritom už 26.9.2008, teda ihneď po uplynutí 60 dňovej lehoty na aktualizáciu zoznamu pohľadávok vystavila žalobkyni prvú výzvu na úhradu nedoplatku zo sociálneho poistenia (dôkaz 10) Sociálna poisťovňa sa o tejto skutočnosti obratom dozvedela z námietok žalobkyne, ale namiesto toho aby účinne zasiahla u svojho zmluvného partnera, klamlivo žalobkyni oznámila, že žiadne jej osobné údaje spoločnosti RAVIL s. r. o. neposkytla a vystavila tak žalobkyňu nevyberavému nátlaku tejto spoločnosti na zaplatenie neexistujúcej pohľadávky, ktorý neustal ani po tom, ako už spoločnosť po námietkach žalobkyne mala vedomosť, že pohľadávka objektívne zanikla.

2. K uzavretiu dodatku č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1, medzi Sociálnou poisťovňou a obchodnou spoločnosťou RAVIL s. r. o. tak došlo až dňa 16. 3. 2009 a až na jeho základe mohlo dôjsť k vyňatiu pohľadávok, ktoré v čase účinnosti postúpenia (29.7.2008) nespĺňali kritéria na ich postúpenie. To znamená, že spoločnosť RAVIL s.r.o. nakladala od samého začiatku (29. 7. 2008) až do 16. 3. 2009 aj s pohľadávkami, ktoré nespĺňali kritéria na ich postúpenie a tých pohľadávok bolo za 84 277 093,34 Sk. Avšak to, že neoddeliteľnou súčasťou Dodatku č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1 bola aj príloha č. 2, ktorá obsahovala taxatívny výpočet pohľadávok uvedených v článku I v bode 3. tohto dodatku, teda tých, ktoré nespĺňali kritéria na ich postúpenie, bol zo strany Sociálnej poisťovne ďalší nezákonný postup. Sociálna poisťovňa tak vlastne ešte raz poskytla zoznam neexistujúcich pohľadávok s osobnými údajmi mnohých fyzických osôb spoločnosti RAVIL s. r. o., keď postačujúci na daný účel musel byť zoznam potvrdených postúpených pohľadávok podľa prílohy č. 1 k dodatku č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1. Kontrola informačného systému v spoločnosti RAVIL s. r. o. bola kontrolnou skupinou Úradu na ochranu osobných údajov SR vykonaná až dňa 26. mája 2009, teda po piatich mesiacoch

od doručenia podozrenia žalobkyne z porušovania ustanovení zákona o ochrane osobných údajov (29. 12. 2008) a výsledkom kontroly bol len Záznam o kontrole, v ktorom bolo kontrolovanej spoločnosti uložené písomne informovať žalobkyňu, že spoločnosť RAVIL s. r. o. voči nej nevedie neuhradené pohľadávky a aby po tomto úkone zlikvidovala zo svojho informačného systému osobné údaje, ktoré o žalobkyňu spracúvala, čo tak len potvrdzuje skutočnosť, že ešte aj v čase kontroly informačného systému v spoločnosti RAVIL s. r. o. kontrolnou skupinou Úradu na ochranu osobných údajov SR (26. 5. 2009), sa v informačnom systéme osobné údaje žalobkyne nachádzali, teda viac ako 2 mesiace po uzatvorení dodatku č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1 (16. 3. 2009). K splneniu uložených opatrení pristúpila tak spoločnosť RAVIL s. r. o. až 17. 6. 2009, čo napokon znamená, že táto spoločnosť mala nezákonným spôsobom k dispozícii osobné údaje žalobkyne od 29. 7. 2008 do 17. 6. 2009. Právo na ochranu osobných údajov patrí medzi základné ľudské práva a slobody uvedené v druhom oddiele druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a podľa odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 33/95 z 29. novembra 1995 (časť I. bod 1.) tvorí súčasť práva na rešpektovanie súkromného života, ako ho upravuje čl. 19 ods. 2 ústavy, podľa ktorého "každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Pre identifikáciu postavenia zhromažďovania osobných údajov v zákonom systéme ochrany osobných údajov bolo pritom možné využiť ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z., ktoré definovalo spracúvanie osobných údajov ako vykonávanie akýchkoľvek operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, napr. ich získavanie, zhromažďovanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, likvidácia, ich prenos, poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie. Zhromažďovanie osobných údajov sa teda považovalo za jeden zo spôsobov spracúvania osobných údajov. Ak teda, ako je na viacerých miestach Vybavenia opakovaného oznámenia Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky uvedené, k podpisu Zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Sociálnou poisťovňou a spoločnosťou RAVIL s. r. o. došlo až dňa 29. 07. 2008 a spoločnosť RAVIL s. r. o. bola oprávnená nakladať s postúpenými pohľadávkami až po podpise tejto zmluvy a uhradení postúpených pohľadávok, znamená to, že Sociálna poisťovňa evidovala pohľadávku voči žalobkyňu a teda mala tak k dispozícii, čiže zhromažďovala, jej osobné údaje ešte tri mesiace (od 28. 04. 2008 do 29. 07. 2008) po zániku pohľadávky. Prevádzkovateľ informačného systému bol pritom v zmysle § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 428/2002 Z. z. povinný zabezpečiť, aby zhromaždené osobné údaje boli spracúvané vo forme umožňujúcej identifikáciu dotknutých osôb počas doby nie dlhšej, ako je nevyhnutné na dosiahnutie účelu spracúvania. Preto napokon Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky vo Vybavení opakovaného oznámenia - v časti III. na str. 5 vo vzťahu k základným zákonným povinnostiam prevádzkovateľa skonštatoval, že: „Úrad teda zistil, potvrdil a správne uviedol, že Sociálna poisťovňa nespĺnila základnú povinnosť prevádzkovateľa spracúvať len správne, úplné a podľa potreby aktualizované osobné údaje vo vzťahu k účelu spracúvania, čím primárne došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. f) zákona č. 428/2002 Z. z. Sociálnou poisťovňou.“ a - v časti IV. bod 2) na str. 7 vo vzťahu k zákonným právam dotknutej osoby skonštatoval, že: „... Sociálna poisťovňa porušila Vaše práva ustanovené v § 20 ods. 1 písm. a), d) a f) v nadväznosti na § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z., keďže nevykonala oznámenie v súlade s § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. spoločnosti RAVIL s. r. o. a Vám to neoznámila. Namiesto toho Vám Sociálna poisťovňa poskytla nepravdivú informáciu o tom, že nepostúpila žiadnu Vašu pohľadávku spoločnosti RAVIL s. r. o. a zavádzajúcu informáciu o tom, že výzvu spoločnosti RAVIL s. r. o. zo dňa 26. 09. 2008 máte považovať za bezpredmetnú, čo mala vysloviť len vtedy, ak by bola splnila svoju povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z.“. Na základe uvedených a zdokumentovaných skutočností a v kontexte s označeným znením judikatúry Ústavného súdu bolo teda možné bez akýchkoľvek pochybností nakoniec vysloviť, že Sociálna poisťovňa svojím postupom pri zhromažďovaní osobných údajov žalobkyne, ako orgánom zákonom síce oprávnený na zhromažďovanie osobných údajov, ktorý ale svoje oprávnenie vykonával spôsobom, ktorý zákon neupravuje a teda porušením zákona v tých ustanoveniach, ktoré upravujú oprávnené zhromažďovanie osobných údajov, porušila ústavné právo žalobkyne na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe. Právo Sociálnej poisťovne ako štátneho orgánu, ktorý bol zriadený zákonom, zasahovať do práva na ochranu osobných údajov žalobkyne trvalo do 28. 4. 2008, kedy došlo k zániku jej záväzku a zároveň aj k zániku práva Sociálnej poisťovne na zhromažďovanie osobných údajov žalobkyne na účel evidencie dlžníkov pri výkone sociálneho poistenia. Po 28. 4. 2008 preto mala Sociálna poisťovňa pristúpiť k likvidácii osobných údajov žalobkyne, vedených v databáze dlžníkov, čo by bolo plne v súlade s jej povinnosťou zabezpečiť, aby zhromaždené osobné údaje boli spracúvané vo forme umožňujúcej identifikáciu dotknutých osôb počas doby nie dlhšej, ako bolo nevyhnutné na dosiahnutie účelu spracúvania, ustanovenou v § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 428/2002 Z. z..

Keďže k splneniu účelu spracúvania osobných údajov žalobkyne jednoznačne došlo práve zánikom jej záväzku voči Sociálnej poisťovni, bezpochyby malo zo strany Sociálnej poisťovne dôjsť k zabezpečeniu bezodkladnej likvidácie jej osobných údajov tak, ako to prevádzkovateľovi informačného systému ukladal zákon č. 428/2002 Z. z. aj v § 13 ods. 1. Namiesto uvedeného postupu však Sociálna poisťovňa dňa 3. 6. 2008 postúpila neexistujúcu pohľadávku voči žalobkyni znalcovi na ohodnotenie, pričom takýto úkon sa v zmysle § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 428/2002 Z. z. považoval za sprístupnenie osobných údajov, definované ako oznámenie osobných údajov alebo umožnenie prístupu k nim inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe s výnimkou dotknutej osoby alebo oprávnenej osoby, ktorá ich nebude spracúvať ako prevádzkovateľ, zástupca prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľ. Účelom poskytnutia osobných údajov žalobkyne znalcovi bolo zistenie trhnej hodnoty jej pohľadávky s cieľom získania majetkového prospechu jej predajom, čo sa Sociálnej poisťovni napokon aj podarilo dokonať, pretože spoločnosť RAVIL s. r. o. od nej, spolu s inými, odkúpila aj neexistujúcu pohľadávku voči žalobkyni. Týmto spôsobom bola pohľadávka, resp. minimálne jej hodnota, stanovená znalcom, uhradená dvakrát a zo strany Sociálnej poisťovne tak došlo k bezdôvodnému obohateniu, získanému plnením spoločnosti RAVIL s. r. o. bez právneho dôvodu. Od 29. 7. 2008, teda od podpisu Zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Sociálnou poisťovňou a spoločnosťou RAVIL s. r. o. do 26. 9. 2008, kedy je datovaná výzva spoločnosti RAVIL s. r. o., aby žalobkyňa uhradila nedoplatok zo sociálneho poistenia, uplynuli takmer dva mesiace a spoločnosť RAVIL s. r. o. ešte stále nevedela, že kúpila neexistujúcu pohľadávku. Opísaným konaním Sociálnej poisťovne tak s určitosťou došlo k naplneniu oboch podmienok, umožňujúcich klasifikovať jej konanie ako porušenie práva na ochranu pred iným zneužívaním osobných údajov, pretože Sociálna poisťovňa okrem neoprávneného zhromažďovania osobných údajov žalobkyne od 28. 4. 2008, nekonala následne spôsobom upraveným zákonom ani 1. v prípade jej povinnosti zlikvidovať osobné údaje žalobkyne po splnení účelu ich spracúvania, teda po zaplatení dlžnej sumy a ani 2. v prípade sprístupnenia osobných údajov žalobkyne vo forme neexistujúcej pohľadávky tretej osobe (znalcovi na ohodnotenie). Sociálna poisťovňa tak v dôsledku uvedených porušení zákona získala možnosť použiť osobné údaje žalobkyne na svoje bezdôvodné obohatenie, čo ale bolo v rozpore s účelom upraveným zákonom, pretože ako skonštatoval Úrad na ochranu osobných údajov, prevádzkovateľ bol povinný podľa § 6 ods. 1 písm. f) zákona č. 428/2002 Z. z. spracúvať (a teda aj poskytovať - § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z.) len správne, úplné a podľa potreby aktualizované osobné údaje vo vzťahu k účelu. Sociálna poisťovňa však osobné údaje žalobkyne formou predaja jej neexistujúcej pohľadávky poskytla spoločnosti RAVIL s. r. o. a to napriek tomu, že ňou samou zadané podmienky verejnej súťaže pripúšťali možnosť poskytnutia neaktuálnych údajov víťazovi súťaže a preto si Sociálna poisťovňa musela byť vedomá toho, že jej konanie môže byť neskôr napadnuteľné práve pre možnosť získania majetkového prospechu nesúceho vadu absencie právneho dôvodu a to o to zvlášť, že v čase prípravy predaja pohľadávok ešte sama aktívne vyvíjala snahu smerujúcu k úhrade svojich pohľadávok dlžníkmi priamo poisťovni. Ako sa všetkým vyššie uvedeným už preukázalo, intenzívny neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne trval od 28. 4. 2008 (úhrada pohľadávky) a upustilo sa od neho až 17. 6. 2009 (vyradenie osobných údajov z evidencie), teda po trinásť a pol mesiaci. Keďže zo strany Sociálnej poisťovne preukázateľne došlo pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne okrem porušenia povinnosti urobiť určitý úkon a okrem nečinnosti aj k inému nezákonnému zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobkyne, a to podľa § 20 ods. 1 písm. a), d) a f) zákona č. 428/2002 Z. z., tak zo strany Sociálnej poisťovne bezpochyby išlo o nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1. septembra 2007 do 31. decembra 2008. Za nesprávny úradný postup sa totiž považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vyplýva to aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 1. 2011 vydaného pod sp. zn. 3Cdo 71/2009, podľa ktorého nesprávnym úradným postupom je každé konanie orgánu verejnej moci, ktorým došlo k porušeniu pravidiel, ktoré zákon stanovuje pre činnosť tohto orgánu. Za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom zodpovedá pritom podľa uvedeného predpisu štát. Predložené dôkazy a uvedené právne skutočnosti umožňujú žalobkyni vysloviť tvrdenie, že nesprávny úradný postup Sociálnej poisťovne znamenal nedovolený zásah do ústavou chráneného práva žalobkyne na súkromie porušením jej ústavou chráneného práva na ochranu osobných údajov. Vzhľadom na to, že iba samotné konštatovanie súdu o porušení práva nepovažuje žalobkyňa s ohľadom na spôsobenú ujmu za dostatočné zadosťučinenie, domáha sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako riešenie zodpovednosti za škodu, keď nedovolený zásah žalovaného orgánu verejnej moci neznamenal priamu stratu na majetku, ale prejavil sa vo sfére osobnostných práv. Právo na

súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. Nemajetkovú ujmu nie je možné v danom prípade uspokojiť iným spôsobom, než peňažnou náhradou, pretože akákoľvek nemateriálna satisfakcia už nemôže ani čiastočne vykompenzovať spôsobenú ujmu, ktorú vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu môjho práva došlo, intenzitu nezákonného zásahu, jeho trvanie a dôsledky považuje žalobkyňa za ujmu značnú. V danom prípade tak ide o ujmu závažnú, pričom ale nie sú rozhodujúce subjektívne pocity žalobkyne, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu tak ako žalobkyňa, v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba, napr. aj ktorýkoľvek zamestnanec Sociálnej poisťovne. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie dotknutej osobe nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a že mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. V tomto sa porušenie práva na súkromie odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Preto pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadala žalobkyňa na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo. Okolnosti vzniku ujmy môžu byť pritom významné tak u osoby postihnutej, ako aj u toho, kto neoprávnený zásah spôsobil. Právo na súkromie, ako je už vyššie uvedené, spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. Osobné údaje žalobkyne boli zhromažďované v rozpore so zákonom a sprístupnené iným osobám bez toho, aby k tomu dala súhlas a nakoniec aj zneužitú, takže ak v právnom štáte orgán verejnej moci sám poruší pravidlá, ktoré zákon pre činnosť tohto orgánu stanovuje, nie je možné hovoriť o inej, ako závažnej ujme na strane poškodeného, pretože podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Preukázaným konaním Sociálnej poisťovne bola tak v značnej miere znížená dôstojnosť osoby žalobkyne, pričom závažnosť tejto ujmy reprezentuje nielen porušenie jej práv podľa zákona č. 428/2002 Z. z., ale predovšetkým porušenie jej ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe. Už len samotné oznámenie pobočky Sociálnej poisťovne Vranov nad Topľou zo 7. 11. 2008 (dôkaz 12) o tom, že pobočka Vranov nad Topľou nepostúpila spoločnosti RAVIL s.r.o. žiadnu pohľadávku voči mne, ani spisovú dokumentáciu a že výzvu spoločnosti RAVIL s.r.o. zo dňa 26. 9. 2008 má žalobkyňa považovať za bezpredmetnú, je dôkazom toho, že konajúci zamestnanec Sociálnej poisťovne, ktorý oznámenie vyhotovil, považoval žalobkyňu za otravujúcu, negramotnú hlupaňu a to napriek tomu, že na stole mal kópiu výzvy spoločnosti RAVIL s. r. o. z 26. 9. 2008, aby žalobkyňa uhradila údajný nedoplatok zo sociálneho poistenia. Ak pohľadávka žalobkyne bola evidovaná v pobočke Sociálnej poisťovne a pobočka vraj nepostúpila spoločnosti RAVIL s. r. o. žiadnu pohľadávku voči žalobkyňi, ani spisovú dokumentáciu žalobkyne, tak na základe čoho ju oslovila spoločnosť RAVIL s. r. o.? Veď všetky údaje, vrátane výšky pohľadávky sa navlas zhodovali! Takéto oznámenie vyhotovil zamestnanec Sociálnej poisťovne s právnickým vzdelaním! Zákonite by sa každému musela vynoriť jediná otázka: „Čo si to tento človek dovoľuje?“ Neuvedomujúc si, že ak navonok vystupuje za pobočku poisťovne, tak zákonite koná aj za celú Sociálnu poisťovňu ako právny subjekt, chcel zrejme tento zamestnanec preukázať svoju nadpriemernú chytrosť, ale nakoniec vlastne preukázal len svoje podpriemerné chytráctvo. Namiesto toho, aby Sociálna poisťovňa ďalej postupovala zákonným postupom tak, ako to uviedol Úrad na ochranu osobných údajov vo svojom Vybavení opakovaného oznámenia a zabezpečila likvidáciu osobných údajov žalobkyne z informačného systému spoločnosti RAVIL s. r. o., Sociálna poisťovňa nechala žalobkyňu napospas agresívnym praktikám tejto spoločnosti, čo žalobkyňa vnímala ani nie ako zníženie dôstojnosti svojej osoby v značnej miere, ale ako absolútne úplné popretie dôstojnosti svojej osoby. Takým osobám, aké vystupovali a konali za spoločnosť RAVIL s. r. o., je absolútne jedno, čo by spôsobili svojim obetiam napr. iniciovaním trestného konania, len aby oni svojich 12 Eur dostali. K porušeniu ústavného práva žalobkyne na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe došlo zo strany Sociálnej poisťovne napriek tomu, že príležitosť na urovanie záležitosti bez dôsledkov ešte poisťovňa mala po doručení Žiadosti žalobkyne o poskytnutie informácie z 27. 10. 2008 a keby bola smerom k spoločnosti RAVIL s. r. o. vykonala potrebné kroky na zastavenie vymáhania neexistujúcej pohľadávky, zo strany žalobkyne by nebolo došlo k namietaniu voči spracovávaniu jej údajov. Ukázalo sa však napokon, že k porušeniu ústavného práva žalobkyne došlo za okolností, ktoré dokazujú, že medzi základné pracovné metódy Sociálnej poisťovne, a to nielen na pobočkách, ale dokonca aj na samotnom ústredí v Bratislave, patrí porušovanie zákonov a do neba volajúce klamstvo. Vezmúc do úvahy, že Sociálna poisťovňa spracúva osobné údaje tisícov občanov Slovenskej republiky, jej konanie je vzhľadom na to, čo sa prihodilo žalobkyňi, možné označiť nepochybne aj ako vysoko spoločensky nebezpečné. Slovenská republika práve takýmto a podobným

počinaním ľudí konajúcich v mene orgánov verejnej moci prichádza o dôveru (nielen) svojich občanov v právny štát. K podanej žalobe pripojila listinné dôkazy tak, ako boli uvedené v žalobe pod čl. 1-17.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu jej nedôvodnosti, resp. s prihliadnutím na premlčanie nároku, kde poukázal, že žalovaná považuje výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 80.000,- € za nedôvodne vysokú, a to aj z dôvodu, že táto suma takmer 4-násobne prekračuje maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy podľa §6 zák.č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v znení neskorších predpisov, t.j. 50-násobok minimálnej mzdy za rok 2017, pričom je nepochybné, že následky zásahu do osobnostných práv žalobkyne sú značne nižšej intenzity v porovnaní s následkami ujmy, ktorú musia znášať obeť trestných činov, príp. pozostalé osoby. Primeranosť výšky sumy požadovanej nemajetkovej ujmy žalobkyňa bližšie neodôvodňuje. Konštatuje síce, že spôsobenú ujmu považuje za závažnú, avšak bližšie nešpecifikuje dôsledky, ktoré utrpela na svojich osobnostných právach, vo vzťahu k intenzite a trvaní neoprávneného zásahu. Pritom práve intenzita a trvanie zásahu do práv žalobkyne má rozhodujúci vplyv na posúdenie primeranosti výšky požadovanej nemajetkovej ujmy. Žalovanej tiež nie je zrejмый dôvod, prečo na základe totožného skutkového stavu, ktorý bol zistený v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne už v roku 2008 a 2009 a ďalej sa už nemenil, žalobkyňa vyčísliť v žiadosti zo dňa 2.10.2017 sumu nemajetkovej ujmy vo výške 80.000,- €, keď žiadosťou z roku 2009 požadovala nemajetkovú ujmu v sume 1.851,36 € a v konaní pred Okresným súdom Vranov nad Topľou, č.k. XC/XXX/XXXX, začatom v roku 2010, požadovala nemajetkovú ujmu v sume 46.471,49 €. Vo vzťahu k určaniu primeranosti výšky nemajetkovej ujmy je tiež potrebné uviesť, že pochybenie žalovanej vo vzťahu k zákonu o ochrane osobných údajov konštatoval Úrad na ochranu osobných údajov v liste sp.zn. H. zo dňa 8.9.2009. Napriek tomu, že Úrad na ochranu osobných údajov je oprávnený za porušenie zákona o ochrane osobných údajov uložiť aj pokutu, konanie vo veci pokuty voči žalovanej ani nezačal z dôvodu, že predmetné porušenia zákona o ochrane osobných údajov Sociálnou poisťovňou boli veľmi nízkej závažnosti. Žalovaná totiž predovšetkým nespĺnila svoje povinnosti prevádzkovateľa, čím však nedošlo priamo k porušeniu práv žalobkyne, pričom žalovaná vykonala všetky opatrenia navrhnuté Úradom na ochranu osobných údajov. Aj z týchto skutočností vyplýva iba veľmi mierna intenzita zásahu do ústavných práv žalobkyne zo strany žalovanej. Žalovaná preto namieta neodôvodnenosť určenia výšky nemajetkovej ujmy v neprimerane vysokej sume 80.000,- €.

4. Žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody, nakoľko v súlade s §19 zák.č. 514/2003 Z.z. sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. O vzniku škody sa žalobkyňa prvýkrát dozvedela z listu Úradu na ochranu osobných údajov, sp.zn. H. zo dňa 8.9.2009 a svoje práva si uplatnila aj pred Okresným súdom Vranov nad Topľou, č.k. XC/XXX/XXXX I. XC/XX/XXXX, pričom žalobkyňa návrhy na finančné odškodnenie viackrát menila a nakoniec vzala späť ešte pred vydaním konečného rozsudku vo veci samej. O porušení svojich ústavných práv podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy sa žalobkyňa dozvedela z rozsudku č.k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19.6.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.7.2014. O právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku sa žalobkyňa dozvedela najneskôr dňa 6.8.2014, nakoľko v ten deň bola žalobkyňa na jej rovnopise rozsudku vyznačená doložka právoplatnosti Okresným súdom Vranov nad Topľou. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z prílohy č. 1 k žalobe, ktorú tvorí rozsudok s vyznačenou doložkou právoplatnosti. Najneskôr dňa 6.8.2014 tak žalobkyňa preukázateľne vedela o existencii nesprávneho úradného postupu žalovanej, ktorého následkom došlo k porušeniu jej ústavných práv. K premlčaniu práva žalobkyne na náhradu škody z dôvodu preukázateľného porušenia jej ústavných práv došlo dňa 7.8.2017. Žalovaná v tomto prípade pristúpila k určaniu dňa premlčania s maximálnou mierou ústretovosti voči žalobkyňa, nakoľko za deň začiatku plynutia lehoty určila deň, kedy sa žalobkyňa o právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku skutočne dozvedela, pričom žalovaná mohla trvať na tom, že právo bolo prvýkrát vykonateľné už 16.7.2014 a neprihliadať na to, kedy si žalobkyňa dala vyznačiť doložku právoplatnosti na rozsudku. Rovnako ani skutočnosť, že žalovaná oneskorene podala odvolanie voči rozsudku č.k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19.6.2014 nemá vplyv na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. V prípade, že ani v posledný deň lehoty na podanie odvolania nebude odvolanie doručené súdu alebo zaslané na poštovú prepravu, stáva sa rozsudok právoplatný. Žalobkyňa si svoje právo mohla uplatniť už odo dňa 16.7.2014, resp. 6.8.2014, nakoľko konanie sp.zn. XC/XX/XXXX bolo právoplatne skončené a rozsudok právoplatný a vykonateľný. Oneskorene podané odvolanie žalovanej bolo súdom druhej inštancie odmietnuté z procesných dôvodov, bez toho, aby bola skúmaná vecná správnosť rozhodnutia. Toto konanie o odvolaní tiež nemalo žiaden vplyv na právo žalobkyne uplatniť si svoje nároky vyplývajúce z právoplatného a vykonateľného rozsudku. Žalovaná preto považovala

za nepochybné, že právo žalobkyne na náhradu škody uplatnenej žiadosťou zo dňa 2.10.2017 a touto žalobou je premlčané.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že už vo svojej prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, doručenej Sociálnej poisťovni v novembri 2009, upozorňovala žalovanú, že v prípade nezaplatenia požadovanej náhrady škody (spolu vo výške 5.247,99 eura), sa uspokojenia svojho nároku bude domáhať súdnou cestou a že na príslušnom súde podá aj žalobu na ochranu osobnosti pre porušenie ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe, a že tým sa výška spôsobenej škody môže ešte zvýšiť o ďalšie primerané zadostučinenie, než bolo žiadané. Stalo sa teda len to, čo žalobkyňa vopred avizovala a po súdnom potvrdení nielen nezákonného zhromažďovania, ale ešte aj zneužitia jej osobných údajov postupom Sociálnej poisťovne, sa požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy zmenila na sumu 80 000 eur, lebo aj keď podľa judikatúry Ústavného súdu SR dochádza k porušeniu ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov už samotným porušením zákona v tých ustanoveniach, ktoré upravujú ich oprávnené zhromažďovanie, až právoplatné rozhodnutie súdu to môže potvrdiť. Žalobkyňa si teda až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu nemohla byť istá, či jej ústavné práva porušené naozaj boli, a to o to zvlášť, keď ten istý súd a tá istá sudkyňa na prvýkrát jej žalobu zamietli a až v opakovanom konaní sudkyňa úplne opačne rozhodla, že ústavné práva žalobkyne porušené skutočne boli. Žalobkyňa sa teda mohla o spôsobenej nemajetkovej ujme určitého druhu a jej rozsahu dozvedieť natoľko, aby ju mohla vyčísliť v peniazoch, až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu o porušení jej ústavných práv. K tomu možno uviesť skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojom uznesení II. ÚS 907/2016-12 z 15. decembra 2016 stotožnil s právnymi názormi prvostupňového, aj odvolacieho súdu, že pojem vedomosť o škode treba vysvetliť tak, že ide o vedomosť o škode, teda nie o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti, ale ako vedomosť o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktoré možno objektívne vyčísliť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Obdobný je aj názor Krajského súdu Nitra, uvedený v rozsudku sp. zn. 26Co/19/2014 zo dňa 14. 10. 2014, podľa ktorého pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený subjekt dozvedel o škode, je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného subjektu o vzniknutej škode a že dozvedieť sa o škode znamená, že poškodený subjekt sa dozvedel o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú je možné natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, že je možné právo na jej náhradu dôvodne uplatniť na súde. Sociálna poisťovňa postupovala pri postúpení svojich pohľadávok nezákonným spôsobom tak, ako to uviedol Úrad na ochranu osobných údajov vo svojom Vybavení opakovaného oznámenia, keď nezabezpečila likvidáciu neaktuálnych osobných údajov z informačného systému spoločnosti RAVIL s. r. o., ale okrem iných osôb aj žalobkyňu nechala napospas agresívnym praktikám tejto spoločnosti, čo žalobkyňa vnímala ani nie ako zníženie dôstojnosti svojej osoby v značnej miere, ale ako absolútne úplné popretie dôstojnosti svojej osoby. Ak žalovaná vo svojom vyjadrení uvádza, že žalobkyňa bližšie nešpecifikuje dôsledky, ktoré utrpela na svojich osobnostných právach vo vzťahu k intenzite a trvaniu neoprávneného zásahu, tak nech žalovaná odprezentuje, ako by sa asi mal cítiť človek, ktorého osloví neznáma spoločnosť, s ktorou nikdy nemal akýkoľvek obchodný, ani pracovný vzťah, aby jej zaplatil neexistujúci dlh, pričom nasledovne komunikuje: 26. 09. 2008: „Ak k úhrade dlhu nepríde v stanovenom termíne, budú proti Vám použité všetky dostupné právne kroky, aby spoločnosť RAVIL s.r.o. od Vás dlh vymohla v jeho plnej výške.“ 10.11.2008: Vec: Exekúcia pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že do dnešného dňa všetky Vaše záväzky voči spoločnosti RAVIL s.r.o. neboli vyrovnané a ani mimosúdne vyjednávanie nevedlo k vyriešeniu danej situácie, sme nútení pristúpiť k vymáhaniu dlžnej čiastky súdnou cestou. Upozorňujeme Vás, že dlžná čiastka bude v súdnom konaní navýšená o náklady súdneho konania, ako aj o náklady exekútora. Tým celá dlžná čiastka vzrastie minimálne o 1250,00 Sk (41,49 EUR) - náklady advokáta a 76,80 Sk (2,55 EUR) - minimálna odmena exekútora. Aby ste sa vyhli nákladnému súdному konaniu, dávame Vám posledný termín k splneniu Vášho záväzku do 24.11.2008. Zároveň by sme Vás chceli dôrazne upozorniť, že v prípade, ak sa s našou spoločnosťou v stanovenom náhradnom termíne neskontaktujete vo veci úhrady dlžnej čiastky alebo nepríde k úhrade samej, bude podaný návrh na výkon rozhodnutia a nemožno vylúčiť, že zároveň pristúpime k podaniu trestného oznámenia, uplatní sa osobná zodpovednosť za spôsobené škody v dôsledku zanedbania povinnosti člena štatutárneho orgánu dlžníka. Ďalej budú informácie o nesplnení si záväzku poskytnuté Vaším obchodným partnerom, taktiež budú poskytnuté bankám a poisťovniam, ako aj uložené v medzinárodnej databáze obchodných informácií. V neposlednom rade Vás navštívi súdny exekútor. 21.01.2009: Vec: Oznámenie o začatí vymáhania pohľadávky exekúciou. Vo veci úhrady nedoplatku zo sociálneho

poistenia Vám oznamujeme, že sme nútení začať vymáhať našu pohľadávku voči Vám prostredníctvom exekúcie. Dávame do Vašej pozornosti, že vzhľadom na nevyhnutnosť vymáhania našej pohľadávky prostredníctvom exekúcie dôjde k zvýšeniu dlžnej sumy o náklady exekučného konania. Tým celá dlžná čiastka vzrastie minimálne o sumu 41,49 EUR (I 250,00 Sk), čo predstavuje trovy právneho zastúpenia a o sumu 2,55 EUR (76,82 Sk) tvoriacu minimálnu odmenu súdneho exekútora. Zároveň by sme Vám chceli oznámiť, že z dôvodu neskontaktovania sa s našou spoločnosťou v stanovenom náhradnom termíne vo veci úhrady dlžnej čiastky, sme navyše nútení zvážiť podanie trestného oznámenia, na základe ktorého sa uplatní osobná zodpovednosť za spôsobenú škodu, ako aj prehodnotiť poskytnutie informácie o nesplnení si záväzku Vaším obchodným partnerom, bankám a poisťovňami a uloženie tejto informácie v medzinárodnej databáze obchodných informácií. V neposlednom rade očakávajte návštevu súdneho exekútora. Keďže celý vyššie uvedený proces má určitú dobu trvania, stále existuje možnosť dostať svojim záväzkom, alebo sa iným spôsobom vyhnúť nákladnému exekučnému konaniu. Takéto agresívne praktiky spoločnosti RAVIL s. r. o. musela žalobkyňa znášať v dôsledku zneužitia jej osobných údajov, teda v dôsledku nezákonného postupu Sociálnej poisťovne, ktorá sa jej najprv len cynicky vysmiala tvrdením, že žiadne údaje o nej tejto spoločnosti neposkytla a neskôr nepohla prstom, aby uvedené praktiky spoločnosti RAVIL s. r. o. zastavila. Svojim nesprávnym úradným postupom tak Sociálna poisťovňa preukázateľne vystavila žalobkyňu ďalším možným nezákonným krokom spoločnosti RAVIL s. r. o., ako by bolo napr. exekučné konanie bez zákonného exekučného titulu, ale aj dôvodnej obave z jej možného trestného stíhania.

6. Žalovaná vo svojom vyjadrení ďalej uvádza, že výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 80 000 eur považuje za neodôvodnene vysokú, a to aj z dôvodu, že táto suma takmer štvornásobne prekračuje maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy podľa 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov, t. j. 50-násobok minimálnej mzdy za rok 2017 ($50 \times 435 = 21\,750$ eur), a tiež žalovaná tvrdí, že je nepochybné, že následky zásahu do osobnostných práv žalobkyne sú značne nižšej intenzity v porovnaní s následkami ujmy, ktorú musia znášať obeť trestných činov príp. pozostalé osoby. V danom prípade ide o zneužitie osobných údajov orgánom verejnej moci, potvrdené právoplatným rozhodnutím súdu a preto náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 80 000 eur žalobkyňa považuje za primerané zadosťučinenie a trvá na ňom tak, ako uviedla v podanej žalobe. Žalovaná vznáša námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody, nakoľko v súlade s 19 zákona č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Tvrdí, že o vzniku škody sa žalobkyňa prvýkrát dozvedela už z listu Úradu na ochranu osobných údajov sp. Zn. P1112/08 zo dňa 8. septembra 2009. Ďalej vo svojom vyjadrení žalovaná uvádza, že o porušení svojich ústavných práv podľa Čl. 19 ods. 3 ústavy sa žalobkyňa dozvedela z rozsudku č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. júna 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. júla 2014 a že o právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku sa žalobkyňa dozvedela najneskôr dňa 6. augusta 2014, nakoľko v tento deň bola žalobkyňa na jej rovnopise rozsudku vyznačená doložka právoplatnosti Okresným súdom Vranov nad Topľou. Žalovaná ešte uvádza, že najneskôr dňa 6. augusta 2014 žalobkyňa preukázateľne vedela o existencii nesprávneho úradného postupu žalovanej, ktorého následkom došlo k porušeniu jej ústavných práv a že k premlčaniu práva žalobkyne na náhradu škody z dôvodu preukázaného porušenia jej ústavných práv preto došlo dňa 7. augusta 2017. Premlčacia doba teda vo svetle vyššie uvedeného začína plynúť dňom, kedy sa poškodený skutočne (nie iba predpokladane) dozvedel o škode, t. j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu, ktorý možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde, a ďalej o tom, kto za škodu zodpovedá. Ak nárok na náhradu škody tvorí nedeliteľný celok, začína premlčacia doba plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode (R 38/1975). S ohľadom na uvedené nebolo preto na strane žalobkyne pre uvažované uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch iné východisko, než vyčkať na právoplatné skončenie súdneho konania Okresného súdu Vranov nad Topľou o podanej určovacej žalobe a až na základe jeho výsledku, že právo žalobkyne porušené naozaj bolo (lebo aj k opačnému výsledku mohol súd z nejakého dôvodu dospieť), vyhodnotiť, či vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu jej práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie a jeho dopad a dôsledky, možno považovať utrpenú ujmu za ujmu značnú. Na základe všetkého vyššie uvedeného tak možno uzavrieť, že názor žalovanej, že k premlčaniu nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou, došlo najneskôr dňa 7. 8. 2017, je potrebné odmietnuť, pretože o druhu a rozsahu nemajetkovej ujmy, ktorú už bolo možné objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby si žalobkyňa mohla svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde, sa dozvedela až dňa 13. 10. 2014, keď jej bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4Co/194/2014-152 zo dňa 17. 9. 2014, ktorým súd odmietol odvolanie

Sociálnej poisťovne proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. 6. 2014. Do 13. 10. 2014 mala žalobkyňa na svojom vyhotovení rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. XC/XX/XXXX-XXX zo dňa 19. 6. 2014 vyznačenú právoplatnosť len jeho výrokov 2 a 4 (RAVIL, s. r. o.) a až po 13. 10. 2014 jej zamestnankyňa súdu vyznačila aj právoplatnosť výrokov 1 a 3. Domáhať sa pred súdom náhrady nemajetkovej ujmy len s neprávoplatným rozhodnutím súdu (bez vyznačenej právoplatnosti výrokov 1 a 3) by bezpochyby bolo iba márnou snahou, lebo súd je pri úvahe o primeranosti výšky finančného zadosťučinenia povinný vychádzať len z úplne zisteného skutkového stavu. Prvým dňom premlčania nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy by tak v danej situácii bol, pri započítaní doby trvania predbežného prerokovania nároku od 3. 10. 2017 do 5. 1. 2018, až 16. január 2018, žaloba ale bola podaná dňa 12. 1. 2018.

7. Vykonaným dokazovaním súd zistil tento skutočný stav veci:

8. Zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 11.10.2018 dodal, že trvá na nesprávnom úradnom postupe sociálnej poisťovne, pretože už pri uzatvorení zmluvy, resp. na základe ustanovení zmluvy medzi sociálnou poisťovňou a spoločnosťou RAVIL s.r.o., jednou z klauzúl tejto zmluvy bolo ustanovenie, že do 60 dní od zaplatenia kúpnej ceny sa prehodnotia pohľadávky, ktoré sa v zozname z 20.4.2008 sa nachádzali. K tomu nedošlo. Podľa správy zo zasadnutia dozornej rady z 2.3.2009 dozorná rada až v novembri iniciovala prerokovanie upraveného zoznamu pohľadávok. Nebolo dodržaných ani 60 dní, ktoré boli ustanovené v zmluve medzi zmluvnými stranami. Navyše, na jednaní Sociálnej poisťovne a spoločnosti RAVIL s.r.o. nedošlo k podpísaniu dohody o úprave zoznamu pohľadávok, lebo spoločnosť RAVIL s.r.o. a ešte jedna spoločnosť, ktorá tiež bola vybratá pre iný zoznam, nepodpísali dohodu o úprave zoznamu pohľadávok. Na druhý deň po uplynutí 60-dňovej lehoty spoločnosť RAVIL s.r.o. začala rozposielať oznámenia o začatí vymáhania pohľadávok, resp. išlo o výzvy. Žalobkyňa bola prvá výzva doručená dňa 29.9.2008. 60-tým dňom podľa zmluvy mal byť 25. september 2008. Dátum na prvej výzve spoločnosti RAVIL s.r.o. je deň 26.9.2008. Spoločnosť RAVIL s.r.o. bez toho, aby bolo urobené zadosť ustanoveniam zmluvy so Sociálnou poisťovňou, začala vymáhať pohľadávky. Dňa 18.11.2008 RAVIL s.r.o. už zasiela žalobkyňu exekúciu - písomnosť s názvom: Exekúcia pohľadávky. Dňa 18.11.2008 ešte spoločnosť RAVIL s.r.o. nemala informáciu o tom, že niekto, kto sa nachádza v zozname pohľadávok, ktoré kúpili, si uplatňuje námietku voči neoprávnenému spracovaniu osobných údajov. Postup spoločnosti RAVIL s.r.o. pri zaslaní druhej výzvy na zaplatenie pohľadávky ide plne na vrub Sociálnej poisťovne, pretože nezabránila tomu. Sociálna poisťovňa v tom čase mala informáciu, že žalobkyňa namieta neoprávnené spracovanie osobných údajov. Sociálna poisťovňa neurobila žiaden krok k tomu, aby zastavila postup spoločnosti RAVIL s.r.o. a nechala svojich klientov, ktorí boli v zozname postúpených pohľadávok a pritom tieto pohľadávky už boli zaniknuté. Neskôr vyšlo najavo, že išlo o pohľadávky v objeme 84 mil. korún a v roku 2009 došlo aj k uzatvoreniu dodatku medzi Sociálnou poisťovňou a spoločnosťou RAVIL s.r.o., pretože v zmysle zmluvy, ak zaniknuté pohľadávky mali predstavovať 6% z celkového objemu postúpených pohľadávok, malo dôjsť k úprave ceny za postúpené pohľadávky. Tých 84 mil. predstavovalo 7,68%, preto došlo k uzatvoreniu dodatku k zmluve a vo finančnom vyjadrení potom sociálna poisťovňa uhradila spoločnosti RAVIL s.r.o. naspäť viac ako 43 tis. už eur v roku 2009, celková suma bola upravená o sumu viac ako 1 milión korún. Spoločnosť RAVIL zaplatila za postúpené pohľadávky 17.100.000,- Sk v roku 2008. Z toho vyplýva, že len postup Sociálnej poisťovne alebo jej nekonanie bolo príčinou toho, že spoločnosť RAVIL s.r.o. postupovala tak, ako postupovala a vymáhala svoje pohľadávky. Až tretiu výzvu spoločnosti RAVIL s.r.o., ktorú žalobkyňa dostala, tá bola doručená dňa 21.1.2009. V tom čase spoločnosť RAVIL s.r.o. už mala informáciu o tom, že žalobkyňa namieta neoprávnené spracovávanie osobných údajov a namiesto toho, aby reagovala zákonným spôsobom, práve ešte poslala žalobkyňu oznámenie o začatí vymáhania pohľadávky exekúciou a vyhrážala sa aj trestným stíhaním a samozrejme za skutok, ktorý by trestným činom nebol. Išlo o 384,- Sk. Predtým ešte, postup Sociálnej poisťovne alebo okolnosti, za ktorých došlo k danej veci, na to je potrebné poukázať, že žalobkyňa v dobrej viere po prvej výzve spoločnosti RAVIL s.r.o. sa dotazovala Sociálnej poisťovne, či ide o tú istú pohľadávku, ktorú ešte v apríli uhradila sociálnej poisťovni. Sociálna poisťovňa jej odpísala, že žiadne údaje, alebo pohľadávky spoločnosti RAVIL neposkytla. Klamala. Napriek tomu, že to urobila, mala sociálna poisťovňa vedomosť, že asi niečo nebude v poriadku, ale žiaden krok zo strany sociálnej poisťovne nesmeroval k tomu, aby došlo k vyradeniu zaniknutých pohľadávok. Úprava pohľadávok sa uskutočnila až ku dňu 16.3.2009, kedy bol uzatvorený dodatok, ale takým spôsobom, že Sociálna poisťovňa neposkytla spoločnosti RAVIL s.r.o. ten zoznam, upravený zoznam postúpených pohľadávok tých, ktoré boli aktuálne, ale poskytla zoznam zaniknutých pohľadávok. Ešte raz v marci 2009 Sociálna poisťovňa poslala neaktuálne údaje,

ktoré nemala mať v systéme. Táto spoločnosť až v júni 2009 konečne vyradila pohľadávku, alebo údaje žalobkyne zo svojho informačného systému. K otázke premlčania, ktoré namieta žalovaná strana - do spisu bolo zaslané vyjadrenie žalobkyne, že o škode, ktorá jej vznikla, sa dozvedela 13.10.2014, a to preto, lebo vtedy jej bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorý odmietol odvolanie Sociálnej poisťovne proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, ktorým boli konštatované porušenia ústavných práv. Toto rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 17.10.. Dňa 6.8.2014, ako tvrdí žalovaná strana, sa žalobkyňa dozvedela len o právoplatnosti výrokov číslo 2 a 4. Ďalej dodal, že tak ako v trestnom práve, až keď je právoplatne niekto odsúdený, až potom, keď sa mu právoplatným rozsudkom preukáže vina, dotedy sa naňho hľadá ako na nevinného, takisto, žalobkyňa nemohla uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, pokiaľ nebolo právoplatné rozhodnutie, pokiaľ nenadobudli právoplatnosť výroky č. 1, 3 z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou.

9. Zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 11.10.2018 uviedol, že zmluva, ktorú uzavrela Sociálna poisťovňa so spoločnosťou RAVIL s.r.o., uvádzala, kedy a aký bude postup. V prípade, že spoločnosť RAVIL s.r.o. alebo aj Sociálna poisťovňa túto zmluvu nedodrжали, nie je to chybou Sociálnej poisťovne, že spoločnosť RAVIL s.r.o. aj bez naplnenia zákonných podmienok začala vymáhať pohľadávky, podľa názoru žalobcu, predčasne. Táto spoločnosť podľa zmluvy mala počkať, kým bude protokol, kým budú všetky pohľadávky vyčistené, až následne mala postupovať pri vymáhaní. Spoločnosť RAVIL s.r.o. tieto údaje mala vymazať a nemala ich nikde postupovať, nemala na základe nich vymáhať. Z celého vyjadrenia zástupcu žalobkyne je zrejmé, že nesprávneho úradného postupu voči žalobkyni sa dopúšťala pomaly v celej dĺžke konania iba spoločnosť RAVIL s.r.o., preto namietali, žeby Sociálna poisťovňa mala zodpovedať za ňou vznesený nárok na náhradu škody.

10. Z pripojeného spisu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, sp.zn. XC/XXX/XXXX vyplýva, že dňa 15.7.2010 bola terajšou žalobkyňou proti žalovaným v 1/, 2/ rade - Sociálnej poisťovni, ako aj RAVIL s.r.o. podaná žaloba na ochranu osobnosti a zapltenie primeraného zadosťučinenia a náhradu škody. Z petitu tejto žaloby vyplýva, že sa domáhali, aby súd vyslovil, že právo žalobkyne na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy SR postupom tak Sociálnej poisťovne, ako aj spoločnosti RAVIL s.r.o. Bratislava porušené bolo. Ďalej žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie od sociálnej poisťovne, aj od spoločnosti RAVIL s.r.o., po 46.471,49 €, a taktiež aj žalobkyni a jej terajšiemu zástupcovi priznať náhradu spôsobenej škody vo výške 3.983,27 €, ktoré sú sociálna poisťovňa a spoločnosť RAVIL s.r.o. povinné uhradiť do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a taktiež sa domáhali aj náhrady trov konania. V odôvodnení tejto žaloby uviedla, že došlo k porušeniu jej práva na ochrana pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o osobe žalobkyne, čo bolo konštatované vo vybavení opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod sp. zn. P1113/08 Úradom na ochranu osobných údajov SR, zároveň označené účastníčky žaluje o zapltenie finančného zadosťučinenia a o náhradu škody, kde podrobne rozviedla nesprávny postup Sociálnej poisťovne, ako aj spoločnosti RAVIL s.r.o., dodávajúc mimo iného, že Sociálna poisťovňa dňa 3.5.2010 vydala rozhodnutie, že jej žiadosti o náhradu škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom nevyhovuje. Keďže sa nedočkala od Sociálnej poisťovne žiadneho zadosťučinenia, uplatnila si touto žalobou v zmysle §13 ods. 2 OZ aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to primeraného finančného zadosťučinenia 46.471,49 € od každého zo žalovaných, ako aj náhradu spôsobenej škody vo výške 3.983,27 €, ktorú žiadala, aby súd zaviazal uhradiť tak jej, ako aj jej terajšiemu zástupcovi O.. H. D., spoločne a nerozdielne. K žalobe pripojila listinné dôkazy.

11. Podaním doručeným súdu dňa 16.5.2011 žalobkyňa oznámila, že v časti priznania primeraného zadosťučinenia vo výške 46.471,49 €, uplatňovaného voči každému zo žalovaných, ako aj náhrady škody 3.983,27 € voči obom zo žalovaných, berie žalobu späť. Čo do zvyšku trvala na podanej žalobe. Z toho dôvodu súd uznesením zo dňa 30.1.2012, č.k. XC/XXX/XXXX-XXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.3.2012, zastavil konanie, pokiaľ sa týka žaloby žalobkyne v časti, ktorým žalobkyni priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 46.471,49 €, ktoré je Sociálna poisťovňa povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 46.471,49 €, ktoré je spoločnosť RAVIL s.r.o. Bratislava povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež aj ohľadne petitu žaloby, podľa ktorého žalobkyni a O.. H. D.Č. priznáva náhradu spôsobenej škody vo výške 3.983,27 €, ktorú sú Sociálna poisťovňa a spoločnosť RAVIL s.r.o. Bratislava povinné uhradiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, bolo konanie zastavené. Čo do zvyšku žaloba žalobkyne bola vylúčená na samostatné konanie, v ktorom konaní bude rozhodnuté aj o trovách konania.

12. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia bol na základe vyššie uvedeného uznesenia vytvorený nový spis, kde sa pokračovalo v konaní pod sp.zn. XC/XX/XXXX, v ktorom po vykonaní dokazovania bol vyhlásený rozsudok dňa 19.6.2014, č.k. XC/XX/XXXX-XXX, v ktorom bolo rozhodnuté, že: „Právo G. D. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo p o r u š e n é. Právo G. D. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom spoločnosti RAVIL s.r.o. Bratislava bolo p o r u š e n é. Právo G. D. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo p o r u š e n é. Právo G. D. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom spoločnosti RAVIL s.r.o. Bratislava bolo p o r u š e n é. O trovách konania súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, pokiaľ sa týka ods. 2, 4 - dňa 16.7.2014 s tým, že potom, čo bolo podané odvolanie žalovaným v 1/ rade, Sociálnou poisťovňou, proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.9.2014, č.k. 4Co/194/2014-152 bolo odmietnuté toto odvolanie. Následne vo veci bolo rozhodované aj o trovách konania, kde uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 4Co/30/2015-192 bolo rozhodnuté, že potvrdzuje uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 19.11.2014, v ktorom bolo rozhodnuté, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

13. Podľa §11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, obč. cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

14. Z ust. §13 OZ vyplýva, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, pretože bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

15. Podľa Článku 19 Ústavy Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 460/1992 Z.z.), Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

16. V zmysle článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia, korešpondencie.

17. Podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, má každý právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe. Tento článok bol prevzatý z Listiny základných práv a slobôd. (Čl. 10 Listiny základných práv a slobôd. Zákon č. 23/1991 Zb. ÚSTAVNÝ ZÁKON z 9. januára 1991, ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD)

18. Vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ústavné právo na rešpektovanie súkromného života, vrátane práva na ochranu osobných údajov nemá absolútnu povahu v tom zmysle, že by vylučovalo zásahy orgánov štátu. Na zásah do práva na ochranu osobných údajov majú štátne orgány oprávnenie za predpokladu, že takýto zásah možno považovať za oprávnený, a to v zmysle čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

19. Všetky práva, ktoré sú späté s ochranou osobnosti a ktoré sú zakotvené v Ústave Slovenskej republiky, sú v našom právnom poriadku chránené prostredníctvom právnych noriem, ktoré patria do rôznych odvetví práva. Ide najmä o normy občianskeho práva, správneho práva, pracovného práva, trestného práva a ďalších právnych odvetví.

20. Ochrana osobnosti fyzickej osoby je podrobne upravená normami súkromného práva, predovšetkým občianskeho práva. Z toho vyplýva, že ochrana osobnosti tvorí súčasť celkovej právnej ochrany osobnosti v celom našom právnom poriadku. Právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako takej je

chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z ostatných právnych predpisov. Do práva na ochranu osobnosti preto nemožno zasahovať a ani ho nemožno nikomu vziať či obmedziť.

21. Vychádzajúc z komentára k čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Občiansky zákonník zakotvuje fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, ktoré smeruje proti štátu, v rámci ktorého sa fyzickej osobe poskytujú určité právne prostriedky, ktorými možno realizovať právo na ochranu osobnosti prostredníctvom štátnej donucovacej moci voči tretím osobám (§ 13 a § 16). Realizácia práva na ochranu osobnosti je však možná len vtedy, keď predtým niekto iný protiprávne zasiahol do sféry osobnosti človeka, čiže keď nerešpektoval právo fyzickej osoby späť s jeho osobnosťou.

22. Právo na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa tu uvádza príkladmo. Takže popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy, sem možno zaradiť aj právo na ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu a pod.. Intímna sféra osobnosti občana je vo svojej podstate chránená, preto do tejto sféry neoprávnené zasahujú aj pravdivé tvrdenia. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobilý zavinené či nezavinené, alebo vedome či nevedome vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Jednou z najvýznamnejších hodnôt osobnosti človeka je osobné súkromie občana, ktoré možno vyjadriť ako všetky skutočnosti súkromného života človeka, ktoré sú nevyhnutné pre rozvoj osobnosti každého človeka. Práve občianske právo by malo byť takým prostriedkom, aby sám človek mohol podľa vlastného uváženia rozhodovať, či vôbec a v akom rozsahu všetky skutočnosti jeho súkromného života sprístupní iným subjektom. A tu má právo ako také nezastupiteľnú úlohu v tom, že musí zabezpečiť, aby človek mal možnosť vzoprieť sa neoprávneným zásahom do jeho súkromného života, do jeho intímnej sféry. Ku špecifickej forme ochrany súkromia v súčasnom období patrí aj právo na ochranu osobných údajov. Právo na ochranu osobných údajov je upravené a zaručené čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, ktoré tvorí súčasť práva na ochranu súkromného života. Poskytuje ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o osobe. Neoprávnené zasahovanie do základných práv a slobôd znamená ich obmedzenie, ku ktorému môže dôjsť za podmienok ustanovených ústavou alebo zákonom. Neoprávnené zhromažďovanie osobných údajov znamená také konanie orgánu, ktorý nie je zákonom vôbec oprávnený údaje zhromažďovať, alebo konanie orgánu zákonom na zhromažďovanie osobných údajov síce oprávnený, avšak spôsobom, ktorý zákon neupravuje, ako aj také konanie orgánu, ktorý na zhromažďovanie osobných údajov nie je oprávnený a zhromažďuje osobné údaje neupraveným spôsobom. Pod iným zneužívaním údajov o svojej osobe sa rozumie ochrana pred akýmkoľvek ďalším nakladaním s údajmi odlišným od ich zhromažďovania alebo zverejnenia. Cieľom tohto práva je zabezpečiť, aby sa zákonom dovolené obmedzenie základného práva na ochranu osobných údajov (iné oprávnené použitie) nepoužilo na iné účely, než na ktoré bolo ustanovené. K porušovaniu ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním alebo zverejňovaním osobných údajov dochádza samotným porušením zákona v tých ustanoveniach, ktoré upravujú ich oprávnené zhromažďovanie alebo zverejňovanie. K porušovaniu ústavného práva na ochranu pred zneužívaním údajov o osobe dochádza až pri splnení dvoch podmienok, a to v dôsledku porušenia zákona, ktorý upravuje oprávnené nakladanie s osobnými údajmi (iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie) a po druhé, v dôsledku tohto porušenia ich použije v rozpore s účelom upraveným v zákone. K zneužitiu dochádza len vtedy, ak dôsledkom protiprávneho konania je využitie osobných údajov na iný cieľ (účel), než na to príslušný zákon upravuje (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 33/1995).

23. Prostriedkami občianskeho práva sú upravené a v nadväznosti na uplatnenie rovnosti subjektov občianskoprávných vzťahov sú chránené aj niektoré parciálne, ale pritom veľmi dôležité skupiny práv spojených s osobnosťou človeka. Tieto vyplývajú buď priamo z jeho prirodzených daností ako ľudskej bytosti, alebo zo zaradenia ľudí ako členov občianskej spoločnosti. Tu však treba zdôrazniť, že všeobecná požiadavka, ktorá spočíva v potrebe zabezpečiť slobodný rozvoj osobnosti človeka v spoločnosti, má svoje vyjadrenie vo viacerých právnych odvetviach, občianske právo nevynímajúc.

24. Právo na ochranu osobnosti (tzv. osobnostné právo) podľa § 11 Občianskeho zákonníka prináleží každej fyzickej osobe. Subjektom práva tu môže byť iba fyzická osoba, ako to vyplýva z dikcie ustanovenia „fyzická osoba“, i zo samej povahy veci „ochrany svojej osobnosti“. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa tu uvádza príkladmo. Takže popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy, sem možno zaradiť aj právo na ochranu

osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu atď. Intímna sféra osobnosti občana je vo svojej podstate chránená, preto do tejto sféry neoprávnené zasahujú aj pravdivé tvrdenia.

25. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

26. Jednou z najvýznamnejších hodnôt osobnosti každého človeka je osobné súkromie občana, ktoré možno vyjadriť ako všetky skutočnosti súkromného života človeka, ktoré sú nevyhnutné pre rozvoj osobnosti každého človeka. Práve občianske právo by malo byť takým prostriedkom, aby sám človek mohol podľa vlastného uváženia rozhodovať, či vôbec a v akom rozsahu všetky skutočnosti jeho súkromného života sprístupní iným subjektom. A tu má právo ako také nezastupiteľnú úlohu v tom, že musí zabezpečiť, aby človek mal možnosť vzoprieť sa neoprávneným zásahom do jeho súkromného života, do jeho intímnej sféry.

27. Ochrana jednotlivých hodnôt človeka prostriedkami občianskeho práva je upravená v Občianskom zákonníku, nemá však vyčerpávajúci charakter, ako to vyplýva z ustanovenia § 11 (fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy), podľa ktorého je výpočet jednotlivých hodnôt v Občianskom zákonníku uvedený len príkladmo, čo je zdôraznené formuláciou „najmä“.

28. Ku špecifickej forme ochrany súkromia v súčasnom období patrí aj právo na ochranu osobných údajov. Keďže každá osoba má právo na ochranu svojich údajov, ktoré sa týkajú jeho osoby, resp. jeho súkromia, právo na ochranu osobných údajov zakotvené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky je treba chápať ako špecifický, t. j. osobitný prípad ochrany práva na súkromie, ktoré je zakotvené v ústave.

29. Vychádzajúc z ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka má podľa ods. 1 fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 2 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí v zmysle ods. 2 súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Právne prostriedky ochrany osobnosti fyzickej osoby (upustenie od neoprávnených zásahov, odstránenie následkov takých zásahov a primerané zadosťučinenie) sú tu vymenované príkladmo a nevylučujú sa aj ďalšie. Ich použitie prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože tu prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Pokiaľ však zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, neprichádza do úvahy občianskoprávna sankcia, pokiaľ nejde o také skutkové tvrdenia, ktoré sú zásahom do sféry osobného súkromia chránenej právom. Aj pravdivé tvrdenia sú totiž neoprávneným zásahom, ak sa dotýkajú uvedenej sféry. O neoprávnený zásah nepôjde vtedy, keď fyzická osoba so zásahom do svojej osobnosti súhlasila alebo keď to výslovne umožňuje zákon (napr. § 12 ods. 2 a 3) a pod. Primeranosť zadosťučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu a bude spočívať v morálnom plnení napr. v ospravedlnení alebo v odvolaní urážlivých výrokov atď., a to obvykle tam, kde k nim došlo (v pracovnom kolektíve, v dennej tlači a pod.). Pokiaľ morálne zadosťučinenie nie je postačujúce so zreteľom na zníženie dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, a to nielen v bežnej, ale v značnej miere, má taká osoba právo na peňažnú satisfakciu. Toto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má fyzická osoba aj vtedy, keď morálna satisfakcia už nie je aktuálna.

30. Základné princípy ochrany osobných údajov sú zakotvené aj v Smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 95/46/EC a v Dohovore Rady Európy č. 108. Tieto dokumenty sú základom pre členské štáty Európskej únie a asociované krajiny, medzi ktoré patrí aj Slovenská republika. Je preto namieste aj z pohľadu medzinárodných dokumentov venovať pozornosť problematike práva na súkromie, vymedzeniu niektorých právne relevantných pojmov - osobný údaj, spracovanie osobných údajov, informačný systém, subjekty ochrany osobných údajov, cezhraničný tok osobných údajov, inštitút notifikácie a dozorný orgán. Smernica vychádza z princípov stanovených v Dohovore č. 108 a z Pokynov pre spracovanie osobných údajov v automatizovaných informačných systémoch, prijatých dňa 14. decembra 1990. Aby bola dodržaná aspoň minimálna garancia, je potrebné aby legislatíva členských štátov Európskej únie dodržala aspoň desať týchto princípov. Aj preto základné princípy Smernice sledujú v

prvom rade ústavné princípy Európskej únie, najmä princíp, ktorý stanovuje, že Únia ako taká bude rešpektovať základné ľudské práva a základné slobody, ktoré sú garantované Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

31. Z obsahu výsledkov vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobkyňa zaplatila nedoplatok na poistnom na základe výzvy žalovanej zo dňa 31.3.2008 so stanovením lehoty na zaplatenie pre žalovanú v trvaní 10 dní. Pred uplynutím lehoty na plnenie stanovenej žalobkyni došlo k vygenerovaniu zoznamu dlžníkov žalovanou k 20.4.2008. Žalobkyňa uhradila dlžné poistné 28.4.2008, t.j. v lehote stanovenej v upomienke žalovanej. V danom prípade, podľa názoru súdu, došlo k porušeniu práv žalobkyne, ako je to zrejmé z výsledkov vykonaného dokazovania, po oboznámení sa so spismi tunajšieho súdu, sp.zn. XC/XXX/XXXX, XC/XX/XXXX. Koniec koncov, aj Úrad na ochranu osobných údajov v informácii o výsledku prešetrenia oznámenia zo dňa 15.6.2009 adresovanom žalobkyni uviedol, že úradu bolo doručené jej oznámenie vo veci prešetrenia podozrenia z porušovania ustanovení zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov žalovanými. Úrad konal pod spisovou značkou P1113/08. Vo veci postúpenia pohľadávok žalovanou uviedol, že podľa § 7 ods. 1 zákona možno osobné údaje spracúvať len so súhlasom dotknutej osoby, ak tento zákon neustanovuje inak, následne podľa ods. 3 platí, že súhlas sa nevyžaduje, ak osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona, ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účel ich spracúvania a okruh dotknutých osôb. Spracúvané osobné údaje o dotknutej osobe možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytnutia, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ak zákon neustanovuje inak. Sociálna poisťovňa spracúva osobné údaje svojich klientov na základe zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003“), ktorý je považovaný za osobitný zákon podľa zákona. Postúpenie pohľadávok rieši ustanovenie § 149 zákona č. 461/2003, z ktorého vyplýva zákonná možnosť Sociálnej poisťovne postúpiť, resp. odpredať pohľadávky, ktoré jej vznikli po roku 1994 bez súhlasu dlžníka, resp. dotknutej osoby. Následne citoval ust. § 149 ods. 4 a ods. 8, podľa ktorého právo nakladať s postúpenou pohľadávkou prechádza na tretiu osobu uzatvorením zmluvy a uhradením odplaty za postúpenú pohľadávkou s tým, že z citovaných ustanovení vyplýva, že uzatvorením zmluvy a dňom uhradenia odplaty sa novým vlastníkom pohľadávok v zmysle zákona tzv. prevádzkovateľom stala spoločnosť Ravil s.r.o. Ďalej úrad uviedol, že v záujme dôsledného prešetrenia vykonal kontrolu informačných systémov žalovaných. Kontrolou informačného systému žalovaného bolo zistené, že táto postúpila svoje pohľadávky na základe § 149 zákona č. 461/2003 spoločnosti Ravil s.r.o.. Na základe kontroly sa zistilo, že žalovaná na tento účel vygenerovala také pohľadávky, ktoré vznikli k 1.1.2004 a neboli do 20.4.2008 uhradené, uvedené pohľadávky boli k tomuto dátumu vygenerované spolu s osobnými údajmi dlžníkov, ktoré bolo aktuálne, teda označovali existujúcich dlžníkov k 20.4.2008. Nakoľko k podpisu zmluvy o odpredaji pohľadávok došlo dňa 29.7.2008 a jeho prílohou bol zoznam s osobnými údajmi dlžníkov vygenerovaný k dátumu 20.4.2008 úrad má za to, že došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. f) zákona žalovanou, nakoľko postúpila spoločnosti Ravil s.r.o. neaktuálny zoznam s osobnými údajmi dlžníkov vzhľadom k účelu spracúvania. K úhrade pohľadávky žalobkyne za rok 2003 došlo dňa 28.4.2008, teda z uvedeného vyplýva ako sa dostala do zoznamu dlžníkov žalovaného. V ďalšom uviedol, že kontrolou informačného systému bolo zistené a potvrdené, že žalovaná neinformovala žalobkyňu o postúpení pohľadávky ako jej to ustanovuje § 149 ods. 6 zákona č. 461/2003 v nadväznosti na ust. § 5 ods. 4 zákona a že úrad považuje jej oznámenie v tejto veci voči žalovanej za opodstatnené. Vo veci podozrenia z porušenia zákona spoločnosťou Ravil s.r.o. úrad uviedol, že po vykonanej kontrole jej informačného systému bol úradom spracovaný záznam o kontrole a úrad uložil spoločnosti Ravil s.r.o. písomne informovať žalobkyňu, že voči nej nevedie neuhradené pohľadávky a uložil po tomto úkone zlikvidovať z informačného systému osobné údaje, ktoré o jej osobe spracúva.

32. Dňa 10.11.2009 sa žalobkyňa obrátila na žalovanú so žiadosťou o predbežné prerokovania nároku na náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom s tým, že nesprávny úradný postup bol preukázaný zisteniami Úradu na ochranu osobných údajov, ktoré následne citovala. Žalovaná žalobkyňu listom zo dňa 9.2.2010 túto vyzvala na doplnenie žiadosti a následne rozhodnutím číslo 3118/2010-BA zo dňa 3.5.2010 žiadosti nevyhovela. Mimo iného uviedla v odôvodnení rozhodnutia, že pohľadávky voči žalobkyni bola zaradená do zoznamu pohľadávok spĺňajúcich kritéria na ich postúpenie tretej osobe ku dňu 20.4.2008. Zoznam bol predložený na ocenenie znalcovi a následne bol podkladom na vyhlásenie verejnej obchodnej súťaže podľa Obchodného zákonníka. V období od 20.4.2008 do dňa prechodu práva nakladať s pohľadávkou, t.j. do dňa pripísania odplaty nebola reálna možnosť

aktualizovať predmetný zoznam, pretože aktualizovaný by nezodpovedal vyhláseným podmienkam súťaže, v dôsledku čoho sa do zoznamu nemohla premietnuť skutočnosť, že žalobkyňa dlh uhradila dňa 28.4.2008. V ďalšom uviedla, že v prešetroaní Úradu na ochranu osobných údajov sa konštatuje porušenie, resp. nesplnenie povinnosti žalovanou, ale konštatuje sa tiež, že nedošlo zo strany žalovanej k porušeniu práva žiadateľky ako dotknutej osoby na ochranu osobných údajov. Na záver uviedla, že nemá preukázanú existenciu škody, jej výšku a príčinnú súvislosť medzi svojim konaním a výškou škody, preto nie je možné uznať právo na náhradu škody a uspokojiť nárok žalobkyne.

33. Úrad na ochranu osobných údajov vo svojom liste označenom ako vybavenie opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod spis. zn. P1113/08 - preskúmania vybavenia pôvodného oznámenia zo dňa 8.9.2009 adresovanom žalobkyni uviedol, že práva žalobkyne ustanovené zákonom č. 428/2002 Z. z., ktoré boli porušené sú uvedené v bodoch IV a VI. tohto vyjadrenia a zároveň sú tam uvedené pochybenia, ktorých sa dopustil kontrolný orgán pri prešetrovaní pôvodného oznámenia po oboznámení sa oznámením žalobkyne a výsledkov vybavenia úrad konštatoval, že to, do akej miery došlo k porušeniu jej ústavných práv upravených v čl. 19 ods. 3 Ústavy SR a tiež v čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, môže vysloviť len súd a zároveň, že rozhodovanie vo veciach ochrany osobnosti patrí výlučne do právomoci súdu a riešenie tejto otázky nepatrí do kompetencie úradu. V ďalšom úrad uviedol, že pri preskúmaní informácie o výsledku prešetrenia oznámenia boli zaznamenané nedostatky a to, že kontrolný orgán nesprávne aplikoval ustanovenie § 5 ods. 4 zákona so záverom, že žalovaná neporušila ust. § 5 ods. 4 zákona, nakoľko povinnosť vyplývajúca z tohto ustanovenia sa vzťahuje na prevádzkovateľa, ktorý osobné údaje prevzal, teda na spoločnosť Ravil s.r.o.. K žiadosti, ktorou sa žalobkyňa obrátila na žalovanú a k následnej odpovedi žalovanej, resp. jej pobočky vo Vranove nad Topľou uviedol, že takúto informáciu o stave spracúvania osobných údajov žalobkyne jej nemala pobočka začiatkom novembra 2008 bez overenia si veci vydať, keďže predtým došlo k podpísaniu zmluvy o postúpení pohľadávky a v tom čase už vyše tri mesiace pobočka disponovala informáciou o pripísaní úhrady na účet žalovanej. V ďalšom úrad konštatoval, že po zistení, že jej uhradená, neexistujúca pohľadávka bola poskytnutá tretej strane bez právneho základu, čím došlo k porušeniu zákona a bolo úlohou žalovanej vykonať opatrenia potrebné k opare existujúceho stavu a to tak, že mala bez zbytočného odkladu aplikovať ustanovenie § 14 ods. 1 zákona a najneskôr do 30 dní oznámiť spoločnosti Ravil s.r.o., že prostredníctvom zmluvy jej postúpila neexistujúcu pohľadávku spolu s osobnými údajmi dotknutej osoby, ktoré treba zlikvidovať, vymazať, pretože došlo k porušeniu zákona. Ďalej uviedol, že v pôvodnej informácii nebolo vyslovené zistenie, že žalovaná porušila práva žalobkyne ustanovené v § 20 ods. 1 písm. a), d) a f) v nadväznosti na § 14 ods. 1 zákona, keďže nevykonala oznámenie v súlade s § 14 ods. 1 zákona spoločnosti Ravil s.r.o. a žalobkyni to neoznámila. Namiesto toho poskytla žalobkyni nepravdivú informáciu o tom, že nepostúpila žiadnu pohľadávku voči žalobkyni spoločnosti Ravil s.r.o. a zavádzajúci informáciu o tom, že výzvu spoločnosti Ravil s.r.o. zo dňa 26.9.2008 má považovať za bezpredmetnú, čo mala vysloviť len vtedy, ak by splnila svoju povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 zákona. Žalovaná síce zaslala spoločnosti Ravil s.r.o. aktualizovaný zoznam pohľadávok, kde sa osobné údaje v súvislosti s pohľadávkou žalobkyne už nenachádzali, ale s veľkým časovým odstupom. Taktiež uviedol, že kontrolný orgán vo svojej informácii nevyslovil zistenie, že spoločnosť Ravil s.r.o. porušila práva žalobkyne ustanovené v § 20 ods. 1 písm. b) a f) a § 20 ods. 4 písm. b) v nadväznosti na § 21 ods. 3 zákona tým, že na základe žalobkyňou vznesených námietok vznesených v liste zo dňa 24.11.2008, keď nepreskúmala, do akej miery je jej rozhodnutie o vymáhaní pohľadávky ešte legitímne, neprístupila k likvidácii osobných údajov žalobkyne, keďže došlo k porušeniu zákona, nevyhovela požiadavke na informácie o zdroji, z ktorého získala osobné údaje žalobkyne na spracúvanie a písomne ju neinformovala do 30 dní, ako jej to ukladá § 21 ods. 3 zákona.

34. Ochrana osobných údajov vychádza zo všeobecného osobnostného práva, ktoré je chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z ostatných právnych predpisov.

35. Žalovaná aj napriek úhrade pohľadávky žalobkyne, túto pohľadávku postúpila spoločnosti Ravil s.r.o. a jej osobné údaje jednak evidovala, spracovávala a zhromažďovala vo svojom informačnom systéme v období od 28.4.2008 do 27.9.2008 a následne ich poskytla, t.j. sprístupnila spoločnosti Ravil s.r.o. z dôvodu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok. Svojím konaním porušila ustanovenia zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, čo bolo jednoznačne preukázané aj Úradom na ochranu osobných údajov, ktorý ako oprávnený orgán prešetril podnet žalobkyne. Postupom žalovanej bolo porušené právo žalobkyne na ochranu údajov, ktoré sa týkajú jej osoby zakotvené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky. Súd opätovne poukazuje, že z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či

neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Súd pre úplnosť ešte poukazuje, že žalobkyňa opakovane priamo žalovanú informovala o neoprávnenom nakladaní s jej osobnými údajmi, a to bezprostredne po tom, ako jej to bolo známe a na to, že technický postup, ktorým žalovaná odôvodnila svoje konanie nemožno považovať za postup v súlade s právnym poriadkom, a teda nie je možné ho ani posúdiť ako konanie, ktoré by odôvodnilo oprávnenosť jej postupu pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne.

36. Podľa § 9 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 1.7.2004 do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

37. V zmysle § 9 ods. 2 Zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 1.7.2004 do 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

38. Z ust. § 15 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z., vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

39. Podľa § 16 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 1.7.2004 do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

40. V zmysle ust. § 17 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 1.7.2004 do 31.8.2007 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

41. V ust. § 17 ods. 2 Zák.č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

42. Z ust. § 19 ods. 1 vety prvej Zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 1.7.2004 do 31.12.2012, vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

43. Podľa § 27 b ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z., prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2009, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

44. Z ust. § 100 ods. 1 OZ, vyplýva, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

45. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie

námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka).

46. Vzhľadom na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobkyne, súd pri rozhodovaní v prvom rade sa zaoberal tým, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu jej nároku. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je stanovená v zmysle § 19 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. v dĺžke troch rokov. Začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa o škode dozvie vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik škody a približne aj jej rozsah tak, aby bolo možno určiť približne výšku škody v peniazoch. V danom prípade, ako je z obsahu žaloby zrejmé, žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity, vplývajúce na jeho česť, ľudskú dôstojnosť, vážnosť. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR je možno vyvodit', že právo na náhradu nemajetkovej ujmy je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje.

47. Žalobkyňa sama vo svojej žalobe uvádzala, že o spôsobenej ujme sa definitívne dozvedela dňa 13.10.2014, keď jej bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove, č.k. 4Co/194/2014-152 zo dňa 17.9.2014, kedy bolo odmietnuté odvolanie, teraz žalovaného. Dňa 2.10.2017 podala Sociálnej poisťovni žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne, a to nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 80.000,- €. Táto bola doručená dňa 3.10.2017 a oznámením o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody zo 12.12.2017 sociálna poisťovňa oznámila, že neuznáva uplatnený nárok a neuspokojí nijakú časť. Toto oznámenie bolo žalobkyni doručené dňa 5.1.2018. Ďalej žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že už vo svojej prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, doručenej Sociálnej poisťovni v novembri 2009, upozorňovala žalovanú, že nezaplatením požadovanej náhrady spolu vo výške 5.247,99 € sa uspokojenia svojho nároku bude domáhať súdnou cestou a podá aj žalobu na ochranu osobnosti pre porušenie ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe, a že tým sa výška spôsobenej škody môže značne navýšiť. Napriek ďalším tvrdeniam žalobkyne v tomto vyjadrení, že žalobkyňa si teda až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu nemohla byť istá, či jej ústavné práva boli porušené, súd mal za to, že už po podaní prvej žiadosti o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, doručenej Sociálnej poisťovni, žalovanej v novembri 2009, po tom, čo jej žiadosti nebolo vyhovené, nič nebránilo žalobkyni už v tom čase sa domáhať svojho nároku súdnou cestou, nakoľko toto sa už v tom čase dozvedela a mala vedomosť, ako poškodená, o škode. Tomu nasvedčuje jej už uvádzaná žiadosť o predbežnom prerokovaní nároku. Nebolo teda potrebné žalobkyňou vyčkávať až za rozhodnutím o tom, že bolo porušené jej ústavné právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe.

48. Totiž, podľa §16 ods. 4 zák. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo, ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

49. Podľa §17 ods. 2 zák.č 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojit' ju ináč.

50. V zmysle §19 ods. 1 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

51. Tvrdenie žalobkyne, že táto sa mohla o spôsobenej ujme dozvedieť až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu o porušení jej ústavných práv, ďalej, že pojem „vedomosť o škode“ treba vysvetľovať tak, že ide o vedomosť o škode a nie o protiprávnom úkone, súd považuje za účelové. Tomu nasvedčuje jej uplatnenie nároku na náhradu škody v prvej žiadosti o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody doručenej Sociálnej poisťovni v novembri 2009, kde uvádzala dôvody, ktoré ju k podaniu tejto žiadosti viedli. Koniec koncov, aj podaná žaloba súdu dňa 15.7.2010, ktorej konanie o tejto bolo vedené pod sp.zn. 9C/149/2010, jednoznačne preukazuje vedomosť žalobkyne už v tom čase o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, keďže je už vyčíslená, ako je to zrejmé z petitu jej žaloby na čl. 22 v pripojenom spise sp.zn. XC/XXX/XXXX, kde sa domáhala úhrady jednak proti teraz žalovanej Sociálnej poisťovni, ako aj proti spoločnosti Ravil s.r.o., primeraného finančného zadosťučinenia, od každého z nich po 46.471,49 €, a pre seba, ako aj jej terajšieho zástupcu O.. H. D. sumu 3.983,27 €, ktorú žiadala zaviazat' uhradiť spoločne a nerozdielne Sociálnu poisťovňu, ako aj spoločnosť Ravil s.r.o.

52. Je na rozhodnutí žalobkyne, že v tomto konaní zobrala svoju žalobu ohľadne finančných nárokov späť a žiadala konanie v tejto časti zastaviť. Taktiež bolo na jej rozhodnutí, že dňa 2.10.2017 opätovne podala Sociálnej poisťovni, žalovanej, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri nakladaní s osobnými údajmi a dňa 15.1.2018 žalobu o nemajetkovú ujmu 80.000,- €.

53. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa o škode, nemajetkovej ujme dozvedela najneskôr dňa 15.7.2010, keď podala prvýkrát žalobu, ako je to uvedené vyššie, ktoré konanie sa viedlo pod sp.zn. XC/XXX/XXXX. Keď podala žalobu druhýkrát, ktorú podala 15.1.2018, táto však už bola podaná jednoznačne po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty, a keďže žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania, čo má za následok, že súd nemôže žalobkyni uplatnený nárok priznať. Súd rozhodol podľa prvého výroku odseku tohto rozhodnutia.

54. Podľa ust. § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

55. Prípadný rozpor výkonu práva s dobrými mravmi je potrebné skúmať objektívne, pričom sa vychádza z okolností konkrétneho prípadu a prihliada sa na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená. Výkon práva namietat' premlčanie môže byť považovaný za výkon v rozpore s dobrými mravmi, len ak jeho cieľom bolo poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, pretože v takom prípade by mohlo ísť o výraz zneužitia subjektívneho práva práve voči druhému účastníkovi. Uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi si vyžadujú výnimočné okolnosti, a to už aj s poukazom na to, že práve inštitút premlčania prispieva k právnej istote, je zákonným inštitútom použiteľným k akémukoľvek právu, ktoré sa premlčuje. V konkrétnom prípade je nutné uviesť, že nebola v konaní preukázaná žiadna výnimočná skutočnosť, ani šikanózne uplatňovanie práva, ktoré by odôvodnilo neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania.

56. Žalovaný nijakým spôsobom nezavinil, že žalobkyňa pri uplatnení svojho nároku postupovala tak, ako bolo uvedené vyššie a nakoniec ho uplatnila v tomto konaní neskoro - po uplynutí premlčacej lehoty, a aj z toho dôvodu súdu nezostávalo nič iné, iba žalobu žalobkyne zamietnuť, vzhľadom k vznesenej námietke premlčania žalovaným, pokiaľ sa týka uplatneného nároku žalobkyňou.

57. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, priznal jej súd náhradu trov konania podľa výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.